

Jinx, de grote rode kater die drie jaar geleden door haar zus Jolanda in een grote doos bij haar was gebracht met de mededeling dat ze allergisch voor hem was, en die zich sindsdien gedroeg alsof hij heer en meester was in Anouks flat, streek tevreden knorrend met zijn kop langs haar benen. Normaal gesproken zou ze zich bukken om hem op te pakken en hem kriebelend onder zijn kin naar de keuken te dragen voor zijn dagelijkse maaltijd, maar vandaag leek ze zich nauwelijks van hem bewust te zijn. Haar tas gleed uit haar handen vandaan en belandde met een plof op de betegelde vloer van het kleine halletje. Jinx maakte een klein sprongetje van schrik en toen hij merkte dat er weinig respons van zijn bazin kwam, draaide hij zich beledigd om en waardig wandelde hij bij haar vandaan.

Afwezig keek ze hem na. Ze registreerde de trotse staart die bijna kaarsrecht omhoog stond, op die laatste paar centimeters van de punt na. Ze had nooit kunnen ontdekken wat er mis was met zijn staart, maar ze veronderstelde dat hij er een keer mee tussen een deur had gezeten.

De stilte van het huis benauwde haar opeens. 'Jinx,' fluisterde ze schor en ze verlangde ernaar zijn warme lijf tegen zich aan te drukken en zich te laten troosten door

zijn tevreden gespin. Natuurlijk begreep hij niets van haar verdriet maar ze dacht dat hij de gave bezat om aan te voelen dat ze iemand nodig had om haar mentaal te steunen.

‘Jinx, kom eens bij me!’

Als bevroren bleef hij staan, zijn twee voorpoten al over de drempel van de keuken. Even bewoog zijn staart en ze begreep dat hij heel goed wist dat ze hem had geroepen. Het volgende moment liep hij echter verder, recht op zijn voerbak met harde brokjes af.

Het gekraak tussen zijn kiezen vertelde Anouk dat ze vandaag zelfs van haar kat weinig troost te verwachten had.

Ze bukte zich om haar tas op te pakken en ze ontdekte dat ze met haar vochtige schoenen grote, grillige vlekken had gemaakt op de twee witte enveloppen op de mat. Vluchtig bekeek ze de afzenders. Een afrekening van de bank en een brief die eigenlijk niet aan haar was gericht maar die, naar een bekend logo te oordelen, waarschijnlijk een uitnodiging bevatte voor de presentatie van een nieuw model auto. Voor Peter.

Ze nam niet de moeite de enveloppen open te maken, niet nu. Ze duwde de deur van de huiskamer open en haar blik gleed automatisch naar die ene lege plek in het boekenrek. Sinds kort waren er meer lege plekken, maar die ene trok steeds weer onverbiddeijk haar aandacht. Ze had haar jas nog aan, realiseerde ze zich terwijl ze

haar tas en de brieven achteloos op een stoel liet vallen en bijna als in trance naar het boekenrek liep. Ze pakte een willekeurig stapeltje boeken van een andere plank en legde het op de zo pijnlijke lege plek. Wanneer ze er de energie voor had zou ze het hele boekenrek wel eens reorganiseren. Een andere keer, niet nu.

Eten, ze moest iets eten. Jinx had kennelijk genoeg van zijn harde brokjes want hij stond haar vanuit de deuropening smekend aan te kijken. Zou ze gaan zitten en weer wezenloos voor zich uit staren, zoals ze de laatste tijd zo vaak had gedaan? Of zou ze hem eten geven uit een van de blikken die ze, nog in het plastic tasje van de supermarkt, de vorige dag achteloos op het aanrecht had laten staan?

Eten, dacht ze opnieuw, Jinx moest iets hebben. En zij ook. Ze meende zich te herinneren dat ze die dag alleen een glas sinaasappelsap en...